

DE BADER *)

DOOR

ADOLF TER HAGHE

„Mij trekt, o middagzee, uw zilvren water
zooals een koortsende naar koeling reikt:
uw breede branding en haar blank geklater
die nù mij grillig nadert, dan ontwijkt;

uw golven die uit sneeuwen schuimgewaden
òpdansen als een naakte nymfen-rei
lokken mijn zonheet lijf tot welig baden
in 't bruidsbed van uw bruisend-wild gevele.

Zoo wil 'k dan huwend ingaan tot uw golven:
naar lijf en ziel van ieder kleed ontdaan
in d'alomhelzing van uw vloed bedolven
uw borsten-buitling worstelend weerstaan.

Hier is mijn ziel, zoo naakt als God haar baarde,
als 't lijf van schaamte-hulslen vrij geloosd;
wis van mij af de smet der smartlijke aarde
in klare waat'ren van onstuim'ge troost!

Dan dankt mijn blank-gelouterd Zelf u later
heilzame kracht, die voor géén kwaal bezwijkt. —
Mij trekt, o middagzee, uw zilvren water
zooals een koortsende naar koeling reikt.”

*) Uit een April '28 te verschijnen bundel „Uit Ravijnen Omhoog.”